

M. 15140: 1-2.

(översättm. 1 sida)

FOLKLIVSARKIVET

Institutionen för folklivsforskning
vid Lunds universitet

Spanien

uppt. år 1952

svar a° LMF 85 rör. hästkött och hästslakt m. m.

s. 1-2.

UNIVERSIDAD DE LA LAGUNA, la 24-an de majo 1952.

Facultades de Derecho y Letras

BIBLIOTECA

Al la Etnologia Arĥivo de la
Universitato de Lund,
Finngatan, 8.- Lund, Svedio.

FOLKLIVSARKIVET

Institutionen för folkliv.forsk-
ning vid Lunds universitet

Responde al via cirkulero, sendita per Svenska Esperanto-Förbundet, rilate la buĉadon de ĉevaloj kaj la manĝadon de ĉevalviando, post konsulto al kelkaj kolegoj kaj kompetentaj personoj, mi povas respondi al vi la jenon, koncerne Kanariajn Insulojn:

- Demando 1.- Antaŭe oni konsideris naŭza kaj malhonoriga la manĝon de ĉevalviando. Hodiaŭ oni konas tiun manĝon, sed oni ne uzas ĝin en la Insularo.
- Demando 2.- Pri la mortigado de ĉevaloj, hundoj, katoj ne estas sciigoj konkretaj; sed dum la jarcentoj XVI kaj XVII, laŭ dokumentoj, la mortigado de tiuj bestoj ne estis honoriga por la homoj, kiu plenumis ĝin. Cetero, ŝajne tiam ne estis speciala persono dediĉita al tiu ofico.
- Demando 3.- Hodiaŭ, kiam temas pri la urbaj bestoj, la mortigadon faras ĉiam veterinaro. Se ne estas veterinaro, ĉefe en la kamparo, la mortigon faras kiu ajn, kaj tio ne estas senhonoriga nek malbone rigardata.
- Demando 4.- En la kamparo oni mortigas ĉevalojn (simile azenojn, mulojn) laŭ kiu ajn rimedo, kutime ĵetante ilin el altaj apikaj marbordoj, aŭ iel simile. Se tio okazas malproksime de la maro, poste oni enterigas la beston, por eviti la malbonodoron.-

Por mortigo de katoj oni kutimas meti ilin en sako kaj poste bati ilin en la sako, ĝis la fino. Poste oni enterigas la beston. Foje oni anstataŭ bati la sakon, ĝin oni ŝtonumas, ĝis mortigo de la besto. Sed ĉiutage tiuj kruelajoj farigas malpli oftaj, precipe en la urboj, ĉar oni vokas la veterinaron por la mortigo. - La vagabondajn hundojn oni kutime mortigadis, ĝis antaŭ nelonge, venante la viandon donotan al ili. Ankaŭ oni pafis ilin. Sed en la urboj, ankaŭ oni komisias ĉiufoje pli tiun taskon al veterinaro.

Se vi bezonas komplementajn klarigojn, mi tre volonte helpos vin laŭ mia scio kaj povo.

Mi ĝojas kaj gratulas vin, ke vi elektis esperanton por tiu celo. Certe danke al ĝi vi ricevos tutmondan respondaron al viaj demandoj kaj vi povos havigi al vi bonan bildon de la faktaj statoj.

Simpatie via,

Juan Régulo-Pérez

Juan Régulo-Pérez,
Docento,
Universitato de La Laguna,
LA LAGUNA (Tenerife),
Kanariaj Insuloj.-

(36)

Som svar på Edert cirkulär: kringsänt genom Svenska Esperanto-Förbundet, ang. slaktning och konsumtion av hästar, kan jag efter att ha hört mig för hos kolleger och fackmän lämna följande upplysningar rörande Kanarieöarna:

1. Förransågs det motbjudande och vanhedrande att äta hästkött. I dag känner man till detta födoämne, men man använder det ej på öarna.
2. Ang. dödandet av hästar, hundar och katter föreligger inga konkreta upplysningar; men ~~undax~~ enligt dokument från 1500- och 1600-talen var dödandet av dessa djur vanhedrande för dem som utförde det. För övrigt tycks det ej ha funnits någon särskild person som haft detta till yrke.
3. Idag utföres dödandet vad beträffar djuren i städerna alltid av veterinär. Om det inte finns någon veterinär, såsom på landsbygden, utföres dödandet av vem som helst och detta anses ej vanhedrande eller villå sett.
4. På landet dödar man hästar (liksom åsnor och mulåsnor) på vilket sätt som helst, vanligen genom att kasta dem ner för branta stränder eller dyligt. OM detta händer begraver man djuret efteråt för undvika dålig lukt. För att döda katter brukar man lägga dem i en säck och sedan slå dem i säcken tills de dör. Sedan begraver man djuren. I stället för att slå på säcken kastar man ibland sten på den tills djuret dör. Men med varje dag blir dessa grymheter allt mer sällsynta, isynnerhet i städerna, ty man tillkallar veterinären istället. Kringströvande hundar brukade man till för inte länge sedan döda genom att ge dem förgiftat kött. Det hände även att man sköt dem. Men i städerna anlitar man även för denna uppgift alltid en veterinär.

Om Ni Behöver kompletterande upplysningar står jag gärna till Eder tjänst efter kunskap och förmåga. Jag gläder mig ^{och} gratulerar Eder att ni valt esperanto för detta ändamål. Säkerligen kommer Ni tack vare detta att få världsomfattande svar på Edra frågor och Ni kommer att kunna bilda Eder en god uppfattning om fakta.

JUAN REGULO- PEREZ